



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **N. M. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2015, č. j. CPR-13503-5/ČJ-2014-930310-V240, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2015, č. j. 17 A 3/2015 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce pobýval na území ČR na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 3. 10. 2008 do 2. 10. 2012. Dne 13. 9. 2012 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu, podáním žádosti mu vznikla fikce pobytu do doby nabytí právní moci rozhodnutí o této žádosti, která mu však byla dne 29. 10. 2012 zamítnuta pod č. j. OAM-57575/DP-2012 (s právní mocí ke dni 13. 2. 2013). Z toho důvodu mu byl dne 6. 5. 2013 vylepen do cestovního dokladu výjezdní příkaz č. GA0172349 s dobou platnosti do 19. 5. 2013, ve které byl povinen vycestovat. Žalobce tak

však neučinil a dne 17. 5. 2013 podal žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), které mu nebylo uděleno dne 17. 7. 2013 (právní moc dne 18. 9. 2013). Na základě uvedených skutečností bylo s žalobcem dne 2. 10. 2013 zahájeno řízení o správním vyhoštění.

[2] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Sokolov (dále jen „krajské ředitelství cizinecké policie“) ze dne 9. 7. 2014, č. j. KRPK-88396-78/ČJ-2014-190026-SO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců na dobu 2 let ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla stěžovateli ve smyslu § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území České republiky do 21 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, protože podáním žádosti o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dne 17. 5. 2013 nevznikla žalobci fikce pobytu, když ustanovení § 60 odst. 7 zákona o pobytu cizinců se vztahuje pouze na žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c), tudíž žalobce pobýval na území ČR neoprávněně ode dne 20. 5. 2013. Rozhodnutím ze dne 16. 1. 2015, č. j. CPR-13503-5/ČJ-2014-930310-V240 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

[3] Proti poslední jmenovanému rozhodnutí byla podána žaloba, kterou zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 26. 3. 2015, č. j. 17 A 3/2015 - 48, (dále také jen „napadený rozsudek“). Krajský soud zjistil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí odpovídají obsahu správního spisu, přičemž neshledal námitky žalobce důvodnými. Krajský soud se ztotožnil s hodnocením věci žalovaným, který popsal celý průběh řízení a zdůraznil, že z odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobci vytýkáno a jaké opatření bylo přijato. Postup v řízení o správním vyhoštění byl posouzen po právní i skutkové stránce jako správný a odpovídající stavu věci, nebylo zjištěno narušení řádného výkonu veřejné správy a zároveň nedospěl krajský soud k závěru, že by byla porušena zásada přiměřenosti, resp. proporcionality, či došlo ke zneužití pravomoci nebo správního uvážení. Námitky žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu a dopadů do soukromého a rodinného života byly namítány pouze v obecné rovině, aniž by případnou nezákonnost žalobce blíže konkretizoval. Žalobce i jeho družka neuvedli žádné konkrétní informace a důkazy o hloubce a trvanlivosti jejich vzájemného vztahu, ani se nezmínili o případném vztahu žalobce a nezletilého syna družky, o jeho společné výchově a dalších okolnostech nezbytně vytvářející rodinné prostředí, neprojeвили zájem dostatečně věc objasnit a poskytnout správnímu orgánu potřebnou součinnost či důkazy, když oba odmítli odpovědět na konkrétně formulované otázky týkající se jejich společného života, rodinných a soukromých vazeb. Krajský soud také družku žalobce vyrozuměl a vyzval k tomu, aby oznámila písemně soudu, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Ta však na výzvu vůbec nereagovala. Soud neshledal (stejně jako žalovaný), že by uložené

pokračování

správní vyhoštění bylo nepřiměřené, neboť žalobce je zdravý a není ve věku seniora, tedy mu věk ani zdravotní stav a finanční poměry nebrání v návratu do domovské země. Navíc nelze hovořit o plné integraci žalobce do české společnosti, neboť na území ČR opakovaně nerespektuje české právní předpisy, kdy se dopustil protiprávního jednání (přestupky) v 16 případech a páchal i trestnou činnost, za níž byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šestnáct měsíců s odkladem na dva roky (bez povolení přechovával a prodával drogu pervitin jako psychotropní látku), což bylo zohledněno v otázce přiměřenosti správního vyhoštění. I délka dvou let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, je přiměřená ke všem uvedeným skutečnostem, jelikož bylo zhodnoceno, že na území ČR pobýval neoprávněně téměř 5 měsíců, neboť mu podáním žádosti o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevznikla fikce pobytu (§ 60 odst. 7 zákona se vztahuje toliko na žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) nikoli b) zákona), v té době vedené trestní řízení bylo konáno pro jeho úmyslné nikoli nedbalostní jednání, tudíž jeho řízení bylo zapříčiněno konáním žalobce. Od zahájení řízení o jeho správním vyhoštění uplynul více jak 1 rok, žalobce měl tudíž dle krajského soudu dostatek času se připravit na to, že bude nucen opustit území ČR, proto i lhůta k vycestování v délce 21 dnů se jeví přiměřenou. Krajský soud považuje napadené rozhodnutí za správné a dostatečně zdůvodněné, přičemž neshledal ani jiná pochybení žalovaného. Soud toliko shledal pochybení, kdy v prvostupňovém rozhodnutí na první straně je uvedeno „č. j. KRPK-88396-78/ČJ-2014-190026-SO“ místo správného „č. j. KRPK-88396-78/ČJ-2013-90026-SO“, jak je zřejmé nejenom z dalších listů tohoto rozhodnutí. To však dle krajského soudu nemělo vliv na správnost rozhodnutí.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[5] Spolu s kasační stížností podal stěžovatel také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jemuž Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 Azs 90/2015 – 27, nevyhověl.

[6] Ve své kasační stížnosti setrval stěžovatel na obdobných námitkách, jež uplatnil již v řízení před krajským soudem. Předně konstatoval, že je přesvědčen o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Správní orgán dle stěžovatele nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán, byť k tomu je povinen, nezjistil okolnosti případu svědčící ve prospěch stěžovatele, což má přesah do správnosti rozhodnutí ve věci. Postup správních orgánů byl nesprávný, jejich rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněna, tedy nepřezkoumatelná. Poukazuje na ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovící nemožnost vydat rozhodnutí o správním vyhoštění pro případ nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Dle stěžovatele

tohoto požadavku správní orgány vůbec nedbaly. Vzhledem ke správní praxi (kdy již jednou vyhoštěným cizincům není umožněn návrat do České republiky) je důsledkem napadeného rozhodnutí znemožnění návratu do České republiky působící nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Soud tento možný zásah odmítá způsobem odporujícím mezinárodním závazkům České republiky týkajících se práv dítěte, kdy toliko uvádí, že stěžovatel a jeho příslušníci neuvedli nic konkrétního k hloubce a intenzitě vzájemných vztahů, avšak z obsahu spisového materiálu vyplývá stěžovatelova touha nadále pobývat se svou rodinou.

[7] K otázce přiměřenosti poukázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009., č. j. 1 As 39/2007 – 72, jakož i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Dále také odkazuje na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, která v čl. 8 zaručuje každému právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž do těchto práv lze zasahovat pouze v případech, kdy je to v demokratické společnosti nezbytné. Stěžovatel, který má na území České republiky své zázemí, by neměl být nucen ji opustit. Důvod vyhoštění nekoresponduje se zásadní újmou, kterou vyhoštění způsobí stěžovateli a jeho rodině, kdy otec bude prakticky nastálo oddělen od manželky a potomků, které společně vychovávají (pozn. Nejvyššího správního soudu: ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel zde žije s družkou a jejím synem).

[8] Krajský soud dle stěžovatele naprosto nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, nedostatečně odůvodnil své rozhodnutí, nevypořádal se náležitě s žalobními námitkami ani skutečným stavem věci, což má vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Na tomto místě odkázal stěžovatel na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, vyjadřující se k požadavkům na náležité odůvodnění soudního rozhodnutí, které napadený rozsudek dle stěžovatele nesplňuje, neboť zcela pomíjí jednoznačně prokázané skutečnosti a hodnotí je způsobem nerefluktující skutečný stav věci (především ve vztahu k přezkumu zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele). Stěžovatel se domnívá, že správními orgány dostatečně prezentoval své soukromé a rodinné vztahy a hloubku citů ke svým rodinným příslušníkům, pročez by měla být správní rozhodnutí zrušena, správní řízení o vyhoštění zastaveno a stěžovateli dána možnost si legálně upravit pobyt na území České republiky.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření toliko odkázal na své vyjádření k žalobě, kdy se plně ztotožnil s názorem krajského soudu, a navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda

pokračování

napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost žalobce **není** důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud konstatuje, že předně je třeba přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a teprve pokud zdejší soud neshledá nepřezkoumatelnost rozhodnutí či takové pochybení v postupu soudu, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, může posuzovat ostatní námitky týkající se samotného vypořádání věci krajským soudem (vymezené důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Pokud by totiž námitku směřující k uvedenému kasačnímu důvodu shledal opodstatněnou, bylo by to zjevně překážkou dalšího věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalšího stěžovatelem uplatněného kasačního důvodu.

[13] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu žádné vady mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani jeho nepřezkoumatelnost. Ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rozlišuje nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů. Nejvyšší správní soud v tomto duchu zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že je přezkoumatelný. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné, jsou z něj jasné seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání veškerých žalobních námitek. Nevykazuje tak žádné vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[14] Stěžovatel namítal, že krajský soud se nedostatečně vypořádal s přiměřeností rozhodnutí, nedostatečně své rozhodnutí odůvodnil a nevypořádal se náležitě s žalobními námitkami. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, z jakých konkrétních podkladů vycházel, jaká zjištění z nich dovodil a jakými úvahami se při hodnocení věci řídil. O tom, že napadený rozsudek je bez jakýchkoliv pochybností přezkoumatelný, svědčí ostatně i to, že s jeho závěry stěžovatel ve své kasační stížnosti bez problému polemizuje. Na tomto závěru nemění nic ani závěry vyplývající z judikatury odkazované stěžovatelem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130), neboť požadavkům zde uvedeným napadený rozsudek vyhovuje.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel konkrétně neuvedl, s jakými žalobními námitkami se krajský soud nevypořádal, a jeho výtky zůstávají toliko v obecné rovině. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by krajský soud argumentaci stěžovatele pominul a v odůvodnění rozhodnutí se s ní nevypořádal. Tvrdí-li stěžovatel, že krajský soud pominul jednoznačně prokázané skutečnosti, pak kasační soud tento názor stěžovatele nesdílí. Krajský soud vzal v potaz všechny skutečnosti, které byly v řízení před správními orgány jednoznačně prokázány, a z nich vycházel při hodnocení daného případu, přičemž neshledal potřebu provádět další dokazování (ani stěžovatel nepodal žádné důkazní návrhy). Co se týče zjištění relevantních pro posouzení zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, krajský soud je vyhodnotil správně, k čemuž se Nejvyšší správní soud vyjádří dále. Lze proto uzavřít, že rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, a je proto na místě zabývat se meritorními námitkami.

[16] Jádrem stěžovatelovy argumentace spočívá v nesprávném právním hodnocení otázky o přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatele a s tím související nedostatečná zjištění skutkového stavu správními orgány. Stěžovatel v kasační stížnosti vyslovil přesvědčení, že správní orgány i soud nesprávně posoudily jeho rodinné vazby na území České republiky (resp. jich vůbec nedbaly), ačkoliv skutečnost, že v České republice spolu se stěžovatelem žije jeho družka a její syn, měla být posouzena jako překážka správního vyhoštění, a to v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud se na tomto místě zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu a považuje jeho právní posouzení za správné.

[17] V daném případě byly jednáním stěžovatele naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.* O splnění těchto podmínek přitom není sporu a ani stěžovatel v kasační stížnosti tímto směrem nic nenamítá. Správní orgány vycházely při uložení správního vyhoštění na jedné straně z délky neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky (od 20. 5. 2013 do 2. 10. 2013), zejména také ze skutečnosti, že stěžovatel zde opakovaně porušoval právní předpisy, kdy spáchal 16 přestupků a byl odsouzen pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Chebu k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců s odkladem na dva roky, neboť bez povolení přechovával a prodával drogu pervitin jako psychotropní látku. Stěžovatel navíc neovládá český jazyk (po celou dobu správního řízení mu byl ustanoven tlumočník) a neuvedl v rámci řízení žádné společenské, ekonomické či kulturní vazby, které by si na území České republiky vytvořil. Jediné jeho konkrétní tvrzení spočívalo ve vyjádření prostřednictvím právního zástupce, že žije ve společné domácnosti s družkou a jejím synem, jeho družba zde má povolen trvalý pobyt za účelem podnikání, tudíž má zde svůj zdroj příjmů. Správní vyhoštění stěžovatele by tak bylo pro oba nepřiměřeným zásahem do jejich soukromého a rodinného života. Jak stěžovatel, tak jeho družka, se prostřednictvím právního zástupce vyjádřili obdobným způsobem. Dále však odmítli poskytovat jiná vyjádření, neodpovídali na konkrétní otázky kladené prvostupňovým

pokračování

správním orgánem a neuvedli nic konkrétního ke společnému soužití či hloubce svých rodinných vztahů. I k těmto skutečnostem správní orgány při hodnocení přiměřenosti správního vyhoštění přihlížely.

[18] Nejvyšší správní soud předesílá, že § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců brání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. I když se tedy na řízení o správním vyhoštění zásadně vztahuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jsou možnosti správních orgánů zjišťovat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců značně omezené. Správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. Neochota nebo nemožnost tvrdit a případně prokázat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde proto k tíži účastníka. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 7/2011 - 48 ze dne 7. dubna 2011, publ. pod č. Sb. NSS 2412/2011, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na <http://www.nssoud.cz>).

[19] Judikatura ESLP za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v první řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“ (srov. Kmec, J. et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872-873; dále jen „Komentář k Úmluvě“). Ve věcech vyhoštění pak Evropský soud pro lidská práva zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *Slivenko proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Například ve věci *A. W. Khan proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 12. 1. 2010, č. 47486/06, § 32). Evropský soud pro lidská práva neuznal existenci rodinného života mezi dospělým dítětem a jeho rodiči z důvodu neprokázání „dostatečné míry závislosti“ (*a sufficient degree of dependence*; stěžovatel zde tvrdil existenci různých zdravotních obtíží u celé rodiny, neprokázal však, že by byl jedinou osobou, která by se nutně musela starat o svou matku a své bratry. Navíc nedoložil, že zdravotní problémy jeho příbuzných jsou natolik závažné, aby jej zcela zaměstnaly).

[20] Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se totiž při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868-869; rozsudek ze dne

24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).

[21] Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).

[22] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v posledně citovaném rozsudku Městský soud v Praze uvedl, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky“.

[23] S ohledem na výše uvedená kritéria Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění žalovaného i krajského soudu vztahující se k přiměřenosti zásahu do rodinného nebo soukromého života stěžovatele za dostatečné a souladné se zákonem. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry krajského soudu i se závěry správních orgánů, neboť správní orgány v souzené věci nevyhodnotily správní vyhoštění stěžovatele s ohledem na rodinné vazby stěžovatele na území České republiky jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, přičemž tomuto zájmu nadřadily zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci bez platného víza nebo povolení k pobytu, nerespektující právní řád České republiky, navíc páchající na jejím území nebezpečnou trestnou činnost.

[24] V řízení vyšlo najevo, že stěžovatel žije v České republice ve společné domácnosti se svou družkou a jejím synem, kteří pobývají na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu. Krajský soud i správní orgány uvedenou skutečnost nepominuly, jak naznačuje stěžovatel, naopak ji nijak nezpochybnily a dostatečně a přesvědčivě se vypořádaly s tím, že v dané situaci nejsou naplněny podmínky ustanovení § 119a odst. 2

pokračování

zákona o pobytu cizinců. Důvodem pro tento závěr je skutečnost, že stěžovatel ani jeho družka neuvedli žádné konkrétní informace a důkazy o hloubce a trvanlivosti jejich vzájemného vztahu, ani se nevyjádřili k případnému vztahu stěžovatele a syna družky, o jeho společné výchově a dalších okolnostech tvořících rodinné prostředí, neprojevili zájem dostatečně věc objasnit a poskytnout krajskému ředitelství cizinecké policie potřebnou součinnost či důkazy. Oba odmítli odpovědět na konkrétně formulované otázky týkající se jejich společného života, rodinných a soukromých vazeb. Na tomto místě Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že neochota nebo nemožnost tvrdit a případně prokázat skutečnosti dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jde k tíži účastníka (viz odst. [18] tohoto rozsudku). Stěžovatel neposkytl ani minimálně přesvědčivé důkazy o tom, že by jeho vztah k družce a jejímu synovi představoval důvodnou překážku pro uložení správního vyhoštění, přičemž dosavadní model soužití mohou uplatnit jak ve své domovské zemi, tak ve státě, v němž budou mít všichni povolen pobyt. Nejvyšší správní soud podotýká, že v době, kdy podle správního spisu začal stěžovatel se svou družkou žít, bylo oběma známo, že stěžovateli nebylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu a že je jeho další pobyt na území České republiky vázán toliko na vedení dalších správních (či trestních) řízení. Při zakládání rodinných vazeb v takové situaci však musí všichni zúčastnění rozumně předpokládat, že jejich společné soužití na území České republiky bude pravděpodobně pouze dočasné a měli by tedy zvažovat také možnost soužití ve vlasti stěžovatele (přičemž se jedná také o vlast jeho družky). Pokud by se stěžovatel případně rozhodl vycestovat do Vietnamské socialistické republiky sám, podle Nejvyššího správního soudu nic nebrání tomu, aby po uplynutí dvou let správního vyhoštění požádal v České republice o povolení k dlouhodobému pobytu. Praxe, o níž se zmiňuje stěžovatel v kasační stížnosti, a jež by mu podle jeho tvrzení měla trvale bránit v návratu do České republiky, nemá oporu v právních předpisech.

[25] Nejvyšší správní soud nemá žádných výhrad proti způsobu, jakým správní orgány posoudily druh a závažnost protiprávního jednání stěžovatele. Této otázce správní orgány věnovaly značnou pozornost, přičemž rovněž krajský soud se v napadeném rozsudku s touto otázkou vypořádal velmi důkladně. V daném případě převážil nad potřebou ochrany soukromého a rodinného života stěžovatele veřejný zájem na jeho vyhoštění, když se jedná o osobu opakovaně porušující právní řád České republiky, která na jejím území páchala společensky nebezpečnou činnost, již prodej drog nepochybně je.

[26] K námitce stěžovatele, že správní orgány náležitě nezjistily všechny okolnosti rozhodné pro zhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které správní orgány pominuly. Z tvrzení stěžovatele, že v České republice žije se svou družkou a jejím synem, vycházely, když družku přibraly jako účastníka řízení, snažily se získat další informace týkající se jejich soukromého a rodinného života a prováděly místní šetření za účelem zjištění, zda stěžovatel a jeho družka se svým synem skutečně společně žijí na uvedené adrese. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu, či nezjišťování okolností svědčící také ve prospěch stěžovatele, tedy není důvodná. Nejvyšší právní soud zde dodává, že touha stěžovatele nadále pobývat se svou rodinou nevyplývá ze správního spisu tak, jak stěžovatel naznačuje. Naopak snaha správních orgánů (resp. krajského ředitelství cizinecké policie) zjistit

skutečný stav věci se setkala s neochotou stěžovatele odpovídat na kladené otázky. Za této situace nemůže stěžovatel správním orgánům vytýkat, že jeho případ posuzovaly pouze na základě plytkých a obecných informací, které on i jeho družka poskytly.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu